

MARIEKE NIJKAMP

ALS
DE NACHT
VALT

Vertaling Maren Mostert

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins Young Adult is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2022 Marieke Nijkamp
Oorspronkelijke titel: *At the End of Everything*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2022 HarperCollins Holland
Vertaling: Maren Mostert
Omslagontwerp: Faceout Studio
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Getty Images (fiets); © Shutterstock (overig beeld)
Illustratie binnenwerk: © Sourcebook
Zetwerk: ZetSpiegel, Best
Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 0921 6
ISBN 978 94 027 6324 9 (e-book)
NUR 285
Eerste druk januari 2022

Originele uitgave verschenen bij Sourcebooks Fire, een imprint van Sourcebooks.

Noot auteur: Emerson is non-binair en gebruikt hen/hun als voornaamwoord. Misschien is dat even wennen, maar het is heel normaal! Ben je zelf transgender of non-binair, heb je vragen over transgender zijn of je genderidentiteit, dan kun je in Nederland contact opnemen met Transvisie en in België met het Transgender Infopunt.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

EEN

LOGAN

Wij zijn de laatsten.

Leah en ik glippen snel de gang in, net op tijd voor de ochtendroutine. Op elke afdeling zitten acht tieners, en de andere zes staan al voor hun kamerdeur, in het felle neonlicht – sommige zien er slaperig uit, een enkeling lijkt klaarwakker en de rest zit er een beetje tussenin. Gelukkig zijn er nog geen bewakers.

Naast me gaapt Leah uitgebreid. ‘Jeetje, wat vroeg,’ fluistert ze.

Ik geef haar een zachte por met mijn elleboog. Het is elke dag zo vroeg.

Het leven in jeugdbehandelcentrum Hope heeft een vaste structuur. Dat vind ik heel prettig. De lampen gaan ’s morgens om zes uur aan. De dag begint om zeven uur met een presentiecontrole en het ontbijt. Onze afdeling – in de oost- en zuidvleugel van het gebouw – gaat om acht uur naar school, de beide andere afdelingen hebben ’s middags les. Om twaalf uur lunchen we. Dan een halfuurtje recreatie, tweemaal per week gevolgd door gymnastiek. En verder individuele therapie, groepsgesprekken of in de gemeenschappelijke moestuin werken. Dan weer een presentiecontrole. De avondmaaltijd. Recreatie. En om negen uur ’s avonds gaan de lampen uit.

Dit is het rooster dat ze Leah en mij gaven toen we hier negen maanden geleden kwamen en het is in die tijd niet veranderd.

Leah haalt haar vingers door haar bruine haar en maakt twee vlechten zodat ze geen straf krijgt omdat ze het voorschrift voor uiterlijke verzorging aan haar laars zou lappen. Haar haar is donker-

der dan het mijne, maar het verschil is niet zo heel erg groot. Haar hazelnootbruine ogen zijn ietsje lichter, al zien ze er nu meestal rood en vermoeid uit. We zijn niet elkaars evenbeeld. Niet helemáál, tenminste. Toch is ze mijn andere helft.

Ik zou echt niet weten hoe ik zonder haar zou moeten leven.

‘Ik bedoelde alleen dat het fijn zou zijn als we af en toe konden uitslapen,’ mompelt ze een beetje chagrijnig.

Ik rol met mijn ogen en trek de plooiën in haar kriebelige blazer recht. Onze hersenen werken verschillend, vertelde ze me eens. Zij is geen goede lezer, ik wel. Ik kan niet praten, zij wel. En ík vind een dagstructuur wel prettig. Het biedt houvast. Zo weet ik elke ochtend hoe laat ik ga eten en elke avond heb ik de zekerheid van een dak boven mijn hoofd en een bed om in te slapen. Oké, het is hier misschien niet zo comfortabel of knus, maar het is stukken beter dan hiervoor.

Aan de overkant van de gang onderdrukt Nia Miller een gaap. Ze glimlacht vermoeid van onder haar pony terwijl ze vluchtig naar me zwaait. Nia is een donker meisje van mijn leeftijd, ze draagt haar haren strak naar achteren in een krullende paardenstaart. Er zitten inktvlekken op haar mouwen en uit haar broekzakken steken verfrommelde vellen tekenpapier die ze erin heeft gepropt. Ik gebaar haar ze dieper weg te stoppen zodat de bewakers ze niet kunnen zien, wat ze meteen doet.

‘Dank je,’ mimet ze.

Ik glimlach terug. Nia is aardig, ik mag haar graag. Ze tekent bijna de hele dag, al geloof ik niet dat iemand haar tekeningen ooit heeft gezien. Dat is prima. Als ze dat niet wil, hoeft ze ze niet aan anderen te showen.

Leah geeft me een duwtje. ‘Blik omlaag.’

Directeur Davis komt met twee bewakers de gang in. Terwijl hij met een clipboard in zijn handen langs de rij loopt, kijkt hij iedereen afzonderlijk aan, alsof hij iets probeert te ontdekken. Ik gluur door mijn wimpers naar hem. Hij draagt een donker pak, heeft een

boze frons op zijn voorhoofd en torent intimiderend boven ons uit.

Josie Watson, het witte meisje van de kamer naast ons, lijkt niet van haar stuk gebracht door zijn aanwezigheid en kijkt hem recht aan. Haar bruine haar is om haar oren kort geschoren en haar ogen staan kil. Wanneer ze ziet dat ik naar haar kijk, glimlacht of zwaait ze niet en ik wend mijn blik vlug af. Ik ben bang voor haar. Ze heeft een meisje neergestoken en het zou me niet verbazen dat ze nog een keer tot zoiets in staat is.

‘Wat doet hij nou?’ gebaar ik naar Leah als de directeur het eind van de gang bereikt en iets noteert.

Leah sust me. ‘Niet nu.’

Ze vogelt het vast nog wel uit. En als mijn zus dat niet doet, dan komt iemand anders er wel achter. Of directeur Davis vertelt het ons zelf in een van zijn eindeloze preken over regels en goed gedrag. Hij is er heilig van overtuigd dat alles een leermoment is.

Dat is een van de redenen waarom we allemaal gespannen onze adem inhouden, totdat hij weer weg is en de bewakers ons het teken geven om naar de kantine te gaan voor het ontbijt.

In het midden van de gang vormen de anderen een rij om Leah en mij. Isabella Gonzales loopt voorop. Ze is hier omdat ze gearresteerd werd voor geweldpleging. Ze is een van de aardigste mensen die ik ken en behalve mijn zus de enige die haar toetje met me deelt.

Chloe Hughes en Riley Jackson volgen Isabella. De nieuwkomer, Emerson, sluit de rij – hun achternaam weet ik niet. Emerson werd hier drie weken geleden geplaatst en het enige wat ik weet is dat hen een viool mocht meenemen, maar er niet op mag spelen. Die ene keer dat Emerson het probeerde toen de lampen ’s avonds uit waren, kwam hun dat op een straf van twee hele dagen in de isoleercel te staan.

Het is wrééd, had Leah gezegd. Maar hier zijn helaas maar bar weinig dingen níét wreed.

Had ik maar een viool, ook al kan ik er niet op spelen. Het lijkt me zo fijn om iets te hebben wat van mij alleen is.

Toen ik dat tegen Leah zei, reageerde ze met: ‘Je hebt mij toch.’

Ik schudde ontkennend mijn hoofd. ‘Dat is wat anders.’

‘Oké, maar toch is het veel waard.’

Ze pakt mijn hand en geeft er een kneepje in, waarna ze me met zich meeneemt naar de kantine.

Mevrouw Harris staat bij de deur en telt de hoofden terwijl we naar binnen gaan. Ze hoest wanneer we haar naderen en trekt een wenkbrauw naar Leah en mij op omdat we hand in hand lopen, maar ze zegt er niets van. Ik vind haar aardig. Ze snapt hoe belangrijk het voor me is.

‘Dank u wel,’ fluistert Leah.

Mevrouw Harris schudt haar hoofd en heel even lijkt er iets van bedroefdheid op haar gezicht te zien. Maar het verdwijnt in een flits weer, dus misschien heb ik het niet goed gezien. Of ik heb het me verbeeld.

Leah buigt zich naar me toe. ‘Ik zag het ook.’ Ze is misschien niet altijd even geconcentreerd of alert op wat er om haar heen gebeurt, maar ze is zich altijd bewust van mijn gedachten en gevoelens. ‘Gaat het wel goed met haar, denk je?’

Ik hoop van wel.

Ik heb geen woorden nodig om haar te vertellen wat ik denk en voel, zelfs geen gebarentaal. ‘Ik hoop het ook. Ze heeft het hart op de juiste plek, zoals opa zou zeggen.’

We pakken allebei een dienblad en sluiten aan in de rij voor ons ontbijt. Vandaag bestaat dat uit een appel, een glas ondefinieerbare vruchtensap, koffie, een halve kom cornflakes met melk en twee aangebrande pannenkoeken. De scherpe geur van hete bakolie verstoppt mijn neusgaten.

‘Gelukkig is het laatste restje kalkoen op,’ mompelt Leah.

Mee eens. Drie dagen achter elkaar hetzelfde eten is wat mij betreft meer dan genoeg.

Plotseling ontstaat er opschudding vlak bij de deur. Iedereen in

de rij voor het ontbijt blijft stilstaan en ik draai me om om te zien wat er aan de hand is.

Twee bewakers hebben Emerson uit de groep geplukt en tegen de muur gedrukt. Een van de mannen grijpt de mouw van hun blazer ruw beet, die daardoor bij de naden scheurt. ‘Dit is een schande!’

Leah zegt dat ze ons hier een uniform laten dragen omdat ze denken dat het ons een trots gevoel geeft. Maar mijn huid jeukt door die kriebelige stof. Sommige kleren zijn versleten, geen enkel kledingstuk zit lekker. En Emersons uniform past helemaal niet.

‘Houd je rustig,’ sist Leah als Emerson de bewaker een grote mond geeft.

Een paar anderen om ons heen waarschuwen hen eveneens.

‘Als je stennis maakt, is het feit dat je je niet aan het kledingvoorschrift houdt nog wel je minste probleem,’ dreigt de bewaker.

Nu zijn alle ogen op Emerson en de bewakers gericht. Iedereen in de kantine wil weten hoe de nieuwkomer reageert. Alleen de mensen aan de tafel die het dichtst bij de bewakers staat buigen hun hoofd en doen alsof ze eten. In de verre hoek van de kantine zijn de jongens uit de westvleugel bij elkaar gaan zitten en hun leider – Hunter – staat op de zitting van zijn stoel om beter te kunnen zien wat er gebeurt.

Hij glimlacht minnetjes, waarna hij iets tegen zijn vriend Reid mompelt, die in de lach schiet.

Ik geef Leah een por en wanneer ze mijn blik volgt, schudt ze haar hoofd afkeurend. ‘Die nieuwe krijgt niet alleen straf, maar kan ook op een geheugensteuntje rekenen aan wie hier de baas is in de gangen.’

Ik frons bedenkelijk. Feitelijk is de staat de baas. Of eigenlijk Better Futures, het particuliere bedrijf dat Hope bestuurt. Daar ontleent Hope zijn niet al te subtiele naam aan: hoop op een betere toekomst. Maar als je dat niet meetelt, dan zijn het Hunter en zijn vrienden die hier de dienst uitmaken. En ze grijnzen wel heel gretig en gemeen.

Ik háát het.

Ik ga dichterbij Leah staan en ze reikt weer naar mijn hand, haar vingers strijken langs de mijne. ‘Buig je hoofd,’ fluistert ze.

Dat doe ik.

Ook dit hoort bij de routine. De bewakers laten hun spieren rollen. Hunter en zijn vrienden laten op hun beurt zien hoe gespierd en sterk ze zijn. Leah vertelde me eens dat we hier geen aandacht op onszelf moeten vestigen, dat niet opvallen het beste is wat we kunnen doen.

Uiteindelijk laten de bewakers Emerson los en de spanning in de kantine zakt een beetje. Maar voordat iedereen verdergaat met het ontbijt maakt een van de bewakers nog een laatste rotopmerking tegen Emerson, die in elkaar krimpt.

Enkele plekken achter ons in de rij zucht een meisje geërgerd. ‘Hén is non-binair en dus zijn hún persoonlijke voornaamwoorden “hen” en “hun”.’ Haar harde stem weergalmt in de stille eetzaal.

Het is Grace Richardson van de afdeling in de zuidvleugel. Ze rolt met haar ogen en pakt haar dienblad weer alsof er niets aan de hand is, hoewel ze echt wel weet wat haar boven het hoofd hangt. Ze zit hier wegens zware mishandeling. Ik weet haast wel zeker dat ze dat ook echt op haar geweten heeft. Ze is hier al veel langer dan Leah en ik, langer dan zo’n beetje iedereen, en ze intimideert me.

Leah kreunt. ‘Kom op, nou, ik wil mijn eten.’

Een tel later pakken de bewakers Grace ruw beet en trekken haar uit de rij, haar dienblad klettert op de grond. Ze hebben geen aandacht meer voor Emerson, die er slim gebruik van maakt en onopvallend wegschuifelt.

Een van de bewakers die Grace apart namen drijft de rij naar voren en ik word bijna omvergeduwd. ‘Blik vooruit en doorlopen!’ gebiedt hij. ‘Jullie krijgen heus geen extra tijd voor het ontbijt.’

Dit dreigement is voor iedereen voldoende reden om zich weer op het ontbijt te focussen, maar ik kan de geluiden van de worsteling achter me niet negeren, hoe graag ik dat ook zou willen. Het boze grauwen van de bewakers als Grace zich verzet, en daarna haar

mompelende gesmeek als ze haar in de boeien slaan. Tegen de tijd dat Leah en ik ons ontbijt hebben gekregen is Grace door de bewakers uit de kantine weggesleept.

‘Ze probeerde alleen maar te helpen,’ gebaar ik naar Leah zodra we aan onze tafel zitten. ‘Het enige wat ze deed was de bewakers verbeteren, meer niet.’

Leah prikt doelloos met haar vork in haar pannenkoeken. ‘De bewakers houden er niet van als ze zich vergissen. En ze vinden het nog veel erger als iemand het ze inwrijft.’

Ik neem een hap taaie cornflakes. Zo lekker vind ik het niet, maar het is beter dan honger lijden. ‘Het slaat nergens op.’

Ze haalt haar schouders op. ‘Weet ik.’

‘Ben je paranormaal begaafd of zo?’ De stem klinkt vlak achter me en ik draai me om.

Daar staat Elias Thompson. Hij heeft een leeg dienblad in zijn hand en knabbelt aan het klokhuis van zijn appel. Zijn huid is bleek en zijn haar is zo blond dat het haast wit is. Hij werd opgepakt wegens dealen, hij verkocht meth in de kelder van zijn middelbare school, en hij is het type dat schijt heeft aan alles en iedereen en zich boven iedereen verheven voelt.

‘Nou?’ Hij reikt over mijn schouder en grist mijn appel weg.

Leah trekt haar wenkbrauwen naar hem op en balt haar handen tot vuisten. ‘Gewoon een kwestie van goed opletten. Probeer het zelf ook eens.’

‘Slimmerik.’ Hij grijnst zelfingenomen.

‘Klopt, dat ben ik,’ zegt Leah bijdehand. ‘Leg die appel terug, die is van mijn zus.’

Met zijn hoofd een beetje schuin staart Elias Leah intimiderend aan, haar op die manier uitdagend hem te dwingen.

In no-time zien Reid en Maverick aan Hunters tafel dat Elias ons provoceert en ze staan op en lopen naar ons toe. Hun schoenzolen piepen op het linoleum en elk gesprek om ons heen verstomt. Dat

gebeurt altijd wanneer Hunter of een van zijn vrienden zich ergens mee bemoeit. Elias heeft het in de smiezen en laat de appel op de tafel vallen, waarna hij zich vlug omdraait en zich uit de voeten maakt. Reid gaat hem achterna en Maverick blijft bij ons staan.

‘Alles goed?’

Leah heeft me gewaarschuwd dat ik niet naar de jongens moet fronsen. In plaats daarvan probeer ik er dankbaar uit te zien. Ik pak de beurse appel en poets hem met mijn mouw glanzend op.

‘Ja hoor, dank je,’ antwoordt Leah. ‘Hij deed niks, los van zijn gebruikelijke irritante gedrag.’

Maverick rolt met zijn schouders. ‘We zorgen er wel voor dat hij het niet nog eens flikt.’

Daarop glimlacht Leah met op elkaar gedrukte lippen naar hem. Wanneer Maverick zijn hand naar me uitsteekt en mijn haar in de war maakt, alsof ik een klein kind ben, schudt ze haar hoofd haast onzichtbaar. *Jaag hem niet op stang. Speel het mee.*

Ik verstar en laat hem begaan.

Toen we hier aankwamen, had Hunter medelijden met ons. Hij legde een arm om Leahs schouders en vertelde haar: ‘Ik heb ook een bijzondere zus en weet hoe zwaar dat is. Maar ik verzeker je dat jullie hier niets naars zal overkomen.’

Ze moest op mijn voet gaan staan om te voorkomen dat ik hem een flinke optater zou verkopen, en toen we op onze kamer waren, ruzieden we er nog een poos over. Ik heb een bloedhekel aan het woord ‘bijzonder’. Ik háát het dat hij denkt dat ik anderen tot last ben – of vertroeteld of voorgetrokken moet worden omdat ik anders ben. En het idee dat ik beschermd zou moeten worden vind ik verschrikkelijk. Ook al kan ik niet praten en werken mijn hersenen anders dan die van Leah, dat wil nog niet zeggen dat ik minderwaardig of vreemd ben, en ik kan prima voor mezelf zorgen.

Het kostte Leah bijna een hele week om me ervan te overtuigen dat het daar niets mee te maken had, behalve wat de bescherming betrof, misschien.

‘Het leven is hier anders dan thuis,’ legde ze me uit. ‘In goede én slechte tijden. Weet je nog wat opa ons altijd vertelde? Mensen met het hart op de juiste plek zullen jullie helpen, maar pas op, er zijn ook wolven in schaapskleren. Hunter is een wolf.’

‘Dus?’

‘Dus moeten we oppassen voor hem en zijn handlangers, en ze te vriend houden. Ik heb liever dat die wolf anderen levend verslindt dan ons.’

‘Helemaal niemand lijkt me beter.’ Ik was vanaf het begin bang voor Hunter en zijn groep.

‘Dat ook, natuurlijk.’ Ze huiverde. ‘Maar... ik kan je hier niet beschermen. Niet in mijn eentje. Niet tegen iedereen. En dat kan Hunter wel.’

Vandaar dat ik mijn mond leerde houden over de manier waarop Hunter en zijn vrienden ons denken te helpen. Ik leerde ermee leven dat ze me als een porseleinen popje behandelen dat elk moment kan breken.

Ik ben liever heel gewoon, maar wanneer ik naar Emerson gluur, die in elkaar gedoken in een hoekje zit, en vervolgens naar Grace’ lege stoel bij haar tafel, besef ik dat niemand hier echt gewoon is.

TWEE

EMERSON

‘Hé, nieuwe!’ De stem schalt over het binnenplein. Ik herken de toon van toen ik op straat leefde – lichte nieuwsgierigheid met een dreigende ondertoon. In een reflex loop ik achteruit, verder de hoek in van het betonnen plein. Het grind knerpt onder mijn voeten.

Vanaf het moment dat de bewakers me in de kantine een uitbrander gaven en alle aandacht op mij gericht was, verwachtte ik zoiets als dit al. Ik pluk nerveus aan mijn te wijde blazer en verbijt een vlaag van misselijkheid. Het jeugdbehandelcentrum is absoluut geen St. Agnes Academy, maar sommige regels gelden overal. Elke school heeft zijn valse roofdieren.

Misschien kan ik doen alsof ik hier thuishoor door zogenaamd nonchalant tegen de muur aan te leunen, naar de wolken turend terwijl ik erachter probeer te komen wat mijn plek in de wereld is. Geen enkele bedreiging voor wie dan ook.

Maar dan klinkt er een schel fluitje van dichterbij. ‘Hé, jij daar!’

Ik deins naar achteren en kijk op. Een witte knul met kort rood stekelhaar slentert naar me toe. Hij houdt zijn handen losjes op zijn rug terwijl hij me met een boog nadert en op die manier voorkomt dat ik weg kan rennen.

‘Hé, nieuwe,’ herhaalt hij. ‘Waarom reageerde je niet?’

Ik zucht diep. Het liefst blijf ik hier onopvallend in het bleke ochtendzonnetje zitten totdat ik naar therapie moet, zodat ik weer een dag heelhuids doorsta. Ik zit echt niet op nog meer moeilijkheden te

wachten, niet wéér. Toch kan ik er niets aan doen en ik mompel:
'Emerson is de naam.'

'Nieuwe Emerson,' treitert hij.

'Wát?' snauw ik.

'Hoezo "wát"?'

'Wat moet je van me?' eis ik.

Hij begint te lachen, maar ik krijg er koude rillingen van. 'Ik wilde je alleen maar waarschuwen dat je overhemd uit je broek hangt. De regel schrijft voor dat je er netjes en toonbaar uitziet, en je moet je aan de regels houden, toch? Ik wil gewoon voorkomen dat je je problemen op de hals haalt als je zo de klas binnenkomt.'

Hij weet donders goed dat ik daar vanochtend al op aangesproken ben, en het was een harde les. Toch bedank ik hem.

Op het moment dat ik mijn overhemd in mijn broek wil stoppen omklemt een grote hand mijn schouder. 'Hé! Wat –'

Zijn vuist raakt me hard in mijn buik en ik hap naar lucht. 'En ook een geheugensteuntje voor déze regels.'

Ik klap voorover en onmiddellijk ramt hij zijn rechtervuist vol op mijn kaak. De hele linkerkant van mijn gezicht doet zeer. Wankele zoek ik steun bij de muur om mijn evenwicht niet te verliezen. De metaalachtige smaak van bloed vult mijn mond.

Vervolgens grijpt hij mijn haar beet, trekt er hard aan en dwingt me hem aan te kijken. De jongen heeft de lange, slanke vingers van een pianist. Zijn spotgrijns en blauwe ogen zie ik slechts wazig. 'Hunter is hier de baas. Hij heeft je genoeg tijd gegeven om te wennen.'

Ik kijk om me heen of iemand me kan helpen, maar er is niemand in de buurt. Het handjevol tieners aan de overkant van het plein kijkt vastberaden de andere kant op en de bewaker bij de ingang wordt afgeleid door een van de andere tieners. Dat zal wel met opzet gebeuren.

Ik spuug op de grond en probeer me los te worstelen. 'Bedank hem voor me.'

Nóg een stomp in mijn buik en ik verbijt de pijn. Of eigenlijk klap ik opnieuw voorover, ik sta te tolleren, zo duizelig ben ik. Alles om me heen lijkt te draaien, alsof ik mijn connectie met de wereld verlies. Misschien is dat wel beter. Wie weet kan ik dan wel verdwijnen.

Mijn belager pakt me hardhandiger beet. ‘Je denkt misschien wel dat je slim bent, maar daar red je het hier echt niet mee. Hunter wil vanavond als de lampen uit zijn met je babbelen. Je kunt hem in de recreatiezaal vinden.’

‘Waarom?’

‘Hoezo “waarom”?’

Ik lik langs mijn lippen en krimp in elkaar van pijn. Mijn onderlip is opgezwollen en gescheurd. ‘Waarom wil hij met me praten?’

De jongen grijnst gemeen. Ik probeer me zijn naam te herinneren. Seth? Red? Reid. Dát is het. ‘Beschouw het als een welkomstcomité.’

‘Zit de recreatiezaal dan niet op slot?’ En belangrijker, werk ik mezelf niet in de nesten als ik na negen uur – bedtijd – door de gangen loop?

Reid rukt nogmaals aan mijn haar en schudt mijn hoofd niet al te zachtzinnig heen en weer. ‘Daar kom je vanzelf achter. Dus ik kan erop rekenen dat je komt?’

‘Ja.’ Ik heb niet het lef om de enige jongen in Hope die zijn eigen handlangers heeft uit te dagen en het hele stel tegen me in het harnas te jagen. Iedereen waarschuwde me er al voor dat ik dit kon verwachten. Zoals Reid al zei, ook dát zijn de regels. Hoewel het ongeschreven regels zijn, betekent dat niet dat ze minder echt zijn.

‘Mooi zo!’ Reid laat mijn haar zo plotseling los dat ik bijna op de grond val. Ik verwacht min of meer dat hij bij me wegloopt, maar voordat ik me ertegen kan wapenen, stompt hij me in mijn zij en trapt mijn voeten onder me vandaan. Ik smak op de grond en het doet zéér! De pijn trekt door mijn armen en knieën, mijn schedel voelt als een resonerende trommel en mijn oren tuiten.

Ik weet dat ik zo snel ik kan moet opstaan. Als ik dat niet doe, geef

ik hem de kans om me nog meer toe te takelen. Maar ik blijf met mijn gezicht tegen het beton aan gedrukt liggen totdat Reid bij me wegloopt en zijn voetstappen verstommen. Ik moet moed verzamelen om op te krabbelen en me te vermannen.

Als ik hier op de grond kon blijven liggen zonder ooit nog op te staan, zou ik dat doen.

Ik hoor hier niet.

‘Tijd voor je inwijding, zo te zien,’ klinkt een andere stem boven me. Er verschijnt een hand in mijn blikveld. Wanneer ik mijn hoofd omdraai en mijn best doe om niet te veel te trillen van de pijn, kan ik een gezicht onderscheiden. Donkerbruin haar, lichtbruine huid en lachende bruine ogen. Ik bespeur geen enkele dreiging in zijn blik of zijn houding.

‘Khalil, aangenaam,’ introduceert hij zichzelf.

Ik probeer mezelf ook aan hem voor te stellen, maar mijn mond is kurkdroog en mijn hoofd tolt. In plaats daarvan strek ik mijn arm naar hem uit om zijn uitgestoken hand te pakken, en hij helpt me voorzichtig te gaan zitten.

Hij hurkt naast me neer. ‘Wauw, je ziet er belabberd uit.’

‘Bedankt.’ Ik bevoel mijn pijnlijke wang en huiver. Die gloeit onder mijn vingers, maar ik denk niet dat Reids vuist mijn huid heeft opengehaald.

‘Geen zorgen, je houdt er niks blijvends aan over.’

Dat is dan weer een meevaller. Ik begin te hoesten en schraap mijn keel. ‘Wat houdt die inwijding precies in? Is het net zoiets als... een ontgroening?’ Het woord lijkt hier niet op zijn plaats en roept nare herinneringen op aan mijn oude leven, maar het is het enige wat ik kan bedenken.

‘Nee, dat niet, behalve als je je wilt aansluiten bij Hunter en zijn groep. Maar dat kan ik je niet aanraden. Hij is een enorme hufter.’

‘Ik ben heus niet...’ Ik slik mijn weerwoord in. ‘Wat is het dan wel?’

‘Gewoon, hij stelt je wat vragen, legt je de huisregels uit, je weet

wel, dat soort dingen. Hij brengt je op de hoogte, zodat je hier een prettig verblijf hebt.’

Ik trek een wenkbrauw naar hem op. ‘Ze zijn hier wel fan van regels, hè?’

Khalil lacht. ‘Kijk, nu begin je het te snappen. Als je je aan de regels houdt, is het leven hier echt niet zo ingewikkeld.’

‘Daar geloof ik niks van,’ flap ik eruit voor ik er erg in heb.

Hij geeft geen krimp. ‘Groot gelijk. Maar bekijk het van de positieve kant: we hebben een dak boven ons hoofd, krijgen op vaste tijden eten en er zijn mensen die ervoor worden betaald om ons te vertellen dat ze in ons gelóven. We zouden dankbaar moeten zijn, of dat is tenminste wat ze zeggen.’

‘Zo dankbaar dat ik het ervoor overheb een delict te plegen,’ zeg ik sarcastisch en ik grimas van de pijn.

‘Zo mag ik het horen.’ Hij aarzelt even en knijpt zijn ogen een beetje dicht. ‘Heb je dat gedaan?’

‘Wat?’

Khalil kijkt me vragend aan. ‘Een delict gepleegd?’

Telkens weer dezelfde vraag, alleen in andere woorden. Iedereen met wie ik praat wil weten waarom ik hier ben.

Ik haal mijn schouders onverschillig op. ‘Nee, ik heb niks gedaan. Ik werd hier gewoon op een ochtend wakker.’

Misschien word ik op een goede dag wel weer thuis wakker.

Hij staat op en veegt zijn handen aan zijn marineblauwe overhemd af. ‘Oké, ook goed, houd dat maar geheim. Ik kom er toch wel achter.’ Hij klinkt niet boos, eerder alsof hij het wel leuk vindt. Hij lijkt alles hier grappig te vinden.

Tegen de tijd dat ik ben opgekrabbeld en mijn balans heb gevonden, loopt hij bij me weg, naar de overkant van het plein.

Ik laat me weer tegen de muur zakken en adem de lucht diep in. Het wordt kouder. Misschien zijn de bladeren al van de bomen gevallen, dat kan ik vanaf hier niet zien. Maar als ik mijn ogen dichtdoe, kan ik doen alsof het zo is.